

UIT DE LITTERATUUR

Chronische Acetanilid-vergiftiging. Lundsteen, Meulengracht en Rischel; Kopenhagen. Acta Medica Scandinavia.

Reeds in 1937 wezen de schr. op de nevenwerkingen van Acetanilid, (Antifibrin Phenylacetamid). Zij geven hier het resultaat hunner nieuwe onderzoekingen en verzekeren dat het herhaald en vooral voortdurend gebruik van Acetanilid-middelen lang niet zonder bedenken is, mede blijkens in de literatuur vermelde gevallen, waarbij verscheidene met doodelijken afloop.

Volgens hun ervaring raken vele menschen zoodanig aan het middel gewoon, dat men van verslaving spreken kan. Bij bloedonderzoek bleken daarbij opvallende veranderingen waar te nemen, ook macroscopisch. Schudt men het bloed in een porceleinen vat, dan neemt het in tegenstelling met dat van normale personen door de oxydatie een blauwviolette kleur aan, te danken aan de derivaten van para-amidophenol. Aan deze laatste moeten ook de vergiftigingen worden geweten, met als symptomen; cyanose, vermoedigheid, hoofdpijn, anaemie, gewichtsafname, zoodat deze poeders en tabletten bij langdurig gebruik in een fatalen circulus vitiosus juist die symptomen oproepen die zij bestrijden moesten. Schr. bevelen dan ook slechts eenmalig voorschrift aan.

Onderzoekingen over het wisselen der tanden bij kinderen in Finland. T o r H. J. E k m a n n. Handelingen der Finsche Tandartsenvereeninging.

Onderzocht werden 17.000 kinderen. Het onderzoek, dat bijna zes jaren in beslag nam en als dissertatie bij de Medische Faculteit der Universiteit in Helsingfors verscheen vormt een belangrijke bijdrage voor het anthropologische onderzoek van het Finsche volk. Schr. werd tot dit onderzoek gebracht door het betrekkelijk geringe aantal publicaties dat over dit onderwerp in de literatuur te vinden is. Zeer verkort volgen hier de conclusies van zijn onderzoek.

1. Bij de Finsche kinderen voltrekt zich de wisseling bilateraal synchronisch; vrijwel gelijktijdig links en rechts, zoowel in onder als in bovenkaak. Evenwel in de onderkaak meestal iets vroeger dan in de bovenkaak (met eenige uitzonderingen).

2. De meisjes zijn hierin sneller ontwikkeld dan de jongens en toonen bij elke tand een zekere voorsprong op de jongens van denzelfden leeftijd.

3. Als regel zijn alle melktanden uitgevallen voor het kind 15 jaar oud is. Wat het voor 100% doorbreken der blijvende tanden aangaat, konden belangrijke afwijkingen in de doorbraak-termijnen worden geconstateerd. Echter bereikte de boven zij-snijtand bij geen der onderzochte groepen van 10—18 jaar een frequentie van vol 100%. Bij de kinderen in Helsinki bezaten de 15-jarigen reeds voor 96% de beide praemolaren. De derde molaar bleek bij de meisjes reeds op 14, bij de jongens op 16 jaar te kunnen doorbreken.

4. Er bleek geen uitgesproken onderscheid te bestaan tusschen de betere scholen en de volksscholen, echter viel bij alle kinderen der stedelijke volksscholen, in overeenstemming met de geheele lichaamsontwikkeling een zekere voorsprong op de kinderen der plattelandsscholen te constateeren. Een groot aantal tabellen vormen de feitelijke kern van dit lezenswaardig geschrift, dat in de Deutsche taal in het Finsche orgaan is gepubliceerd.

Metals and galvanic currents in mouth. O. K a n n e r, M. D. Chicago. Journal of Dental Research, Aug. 1938.

Volgens den schrijver is het voorkomen van galvanische stroommen, opgewekt door de aanwezigheid van ongelijke metalen in den mond, nooit aangetoond. In gevallen, waarin men meende zulke stroommen aan te treffen heeft men zich waarschijnlijk gebaseerd op foutieve interpretatie van de beginselen der electriciteitsleer. En al zouden er inderdaad zulk electricische ontladingen voorkomen, dan zou toch nog moeten worden bewezen, dat die in staat zijn nadeel te veroorzaken. Ook dit is tot nog toe nooit aangetoond. Het denkbeeld, dat restauraties van verschillende metalen in eenzelfde mond nadeelig effect zouden kunnen opleveren, gaat uit van twee praemissen, nml. 1°. dat zulke restauraties stroom opwekken, en 2°. dat zekere laesies aan deze stroommen te wijten zijn. Maar het een zoowel als het ander is, volgens den schrijver, nog allerminst gebleken. Het is denkbaar, dat sommige vullingen of andere restauraties in den mond laesies kunnen doen ontstaan, maar het is nog altijd zeer problematisch of daar-

toe de hypothese van het aanwezig zijn van galvanische stroomen moet worden aangenomen. Het is vooralsnog onredelijk op deze hypothesen conclusies te bouwen. v. A.

New mixture of cement and metals for filling deciduous teeth.
F. D r i a k, M. D. Vienna. Journal of Dental Research, Aug. 1938.

Het is niet altijd mogelijk bij het behandelen van melkelementen te profiteeren van de goede eigenschappen van amalgaam en van cement, omdat de bezwaren dan vaak de goede eigenschappen overtreffen. Door middel van een groot aantal proeven in laboratorium en in praxi werd getracht door vermenging dezer beide materialen de nadeelen ten aanzien van resistentie, kleur, porositeit, inwerking van het speeksel, snelheid van hardworden etc. te kunnen elimineeren. Hierbij bleek een bepaalde verhouding van kroon- en brugcement en amalgaam merkwaardige voordeelen te hebben boven het gebruik van cement alleen. Voor caviteiten in het melkgebit bleek deze combinatie „Amalgam-Zement-Füllung” genaamd, uitstekend te voldoen. v. A.

Zahnprothesen im Lichte mechanischer Gesetzmässigkeit. Von
B. M ü l l e r. Schweiz. Monatsschr. f. Zahnheilkunde, Januari 1939.

B. M ü l l e r begint zijn nieuwe publicatie met het geven van een diepgaande algemeene beschouwing over de mechanische en biologische wetten, die het probleem van de prothese beheerschen.

Bij het gelijktijdig in werking zijn van prothese en resteerend gebit spreekt schr. van „Schienungseffekt” en „Pressungseffekt”, terwijl bij het in rust verkeerend kauworgaan gesproken wordt van het z.g. „Retensionseffekt”. Hij stelt met betrekking tot dit laatste een grondwet op voor mechanica van de prothese en formuleert deze ongeveer als volgt: Het nuttig effect van het door middel van de prothese gerestaureerde gebit wordt vergroot naar mate de stabiliteit van de verbinding tusschen prothese en resteerend gebit toeneemt en de belastbare weefseloppervlakte wordt uitgebreid.

Bij het ontwerpen en construeeren van zijn partieele prothese heeft B. M ü l l e r de consequenties van deze uitspraak getrokken. Hij wijst er o.m. op, dat tengevolge van de voortgezette doorbraak de elementen steeds verder uitgroeien, terwijl het kaakbeen zelf door resorptie slinkt, zoodat er m.a.w. steeds een niveauverschuiving in tegengestelde richting plaats vindt.

Het opwekken van ongewenschte prikkels door de prothese moet vermeden worden, teneinde te voorkomen, dat bedoelde verschuiving niet nog meer versneld wordt.

De harde tandoppervlakte, behalve het cervicale deel, is geschikt tot het dragen van de z.g. „Schienung,” terwijl het weerstandkrachtige deel van het slijmvlies over de beenige kaak zich leent tot het opvangen van den druk op zadels en plaat.

Het hoe en waarom van de door B. Müller uitgevoerde constructie, meer speciaal van de z.g. „Freiendprothese” (waarbij zich geen distaal steunpunt meer in de kaak bevindt) wordt beantwoord in de bladzijden, die schr. heeft gewijd aan de „prothese als werktuig” waarbij hij o.m. wijst op de rol, die gespeeld wordt door de samendrukbaarheid van het slijmvlies.

Kauwdrukbelasting van het kaakbeen is bij deze categorie slechts dan mogelijk als er zich voedseldeelen tusschen de tanden bevinden. De resterende elementen vangen n.m. allen druk op, nadat het slijmvlies maximaal is samengeperst.

Naast de prothese, die uitsluitend op het slijmvlies rust en de z.g. „Schienenprothese”, welke alleen voor dentale belasting in aanmerking komt (brug), vereischt de „Freiendprothese” een meer ingewikkelde constructie, die in de betr. publicatie nogmaals uitvoerig wordt uiteengezet.

Sinds vroegere publicaties (vanaf 1933) heeft Beate Müller in de uitvoering van dit laatste type, dat uit twee deelen bestaat, het steunende deel en het zadeldeel, geen groote verandering gebracht. Er is nu echter aan het steunende deel (dat bestaat uit de doorlopende klem + de klemmen om de meest distale elementen) een veer vastgesoldeerd, die aan het zadeldeel kan worden bevestigd door een extra sterk Mershonslot.

De destijds ingevoerde schuifconstructie, negatief aan het steunend deel en positief aan het zadeldeel, waardoor kipping en sagitaalwaarts afglijden van de prothese wordt voorkomen, is gehandhaafd.

Worden we eenerzijds geïmponeerd door de vernuftig uitgedachte constructie van deze partieele prothese, anderzijds dringt de gedachte aan ons op, dat een dergelijke ingewikkelde en daardoor kostbare uitvoering niet de oplossing van het vraagstuk in sozialen zin kan brengen.

Ieder, die zich echter ten volle rekenschap wil geven van de factoren, die de functie van de partieele en speciaal de „Freiendprothese” beheerschen, kan dit artikel warm ter lezing worden aanbevolen.

P. C. W.